

РЕШЕНИЕ

№ 5555

гр. София, 04.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **5316** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ирина Кюртева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 25.03.2021г. по НАХД № 14128/2020г. на СРС, НО, 14-ти състав е отменено Наказателно постановление (НП) № 23-003141 от 05.10.2020г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на [фирма] с ЕИК[ЕИК] за нарушение на чл. 63, ал. 2 във вр. с чл. 63, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) е наложено на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 3 КТ административно наказание – „имуществена санкция“ в размер на 2000 лева.

Срещу постановеното решение е подадена касационна жалба от Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ с оплаквания за неправилност и незаконосъобразност поради нарушение на материалния закон. Излагат се доводи, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява извършеното нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован се представлява от юрк. И., който изразява искане за отмяна на обжалваното решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – [фирма], редовно уведомен не се представлява.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е основателна и

решението на СРС следва да се отмени като постановено в противоречие със закона.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не е налице наведеното касационно основание.

В производството пред СРС е установено, че на 01.07.2020 г. инспектори от Дирекция "Инспекция по труда Софийска област" извършили проверка по спазване на трудовото законодателство в обект, находящ се в [населено място], Околовръстен път № 14, Р. Мол, ресторант „Рома Б.“, за което бил съставен протокол от проверка № ПР2017763/10.08.2020 г. Проверяващите установили, че са налице нарушения на трудовото законодателство, едно от които било, че касаторът в качеството си на работодател, е допуснал на 01.06.2020 г. до работа П. А. М. в посочения обект, преди да му е предоставил копие на хартиен носител от заверено от ТД на НАП уведомление по чл. 62, ал. 3 КТ. П. А. М. посочил в саморъчно попълнена и подписана от него декларация, че работи в дружеството от 01.06.2020г., като декларирал работно време, почивни дни, почивки през работния ден, както и че не е получил екземпляр от сключен трудов договор с дружеството и копие от удостоверението за сключен трудов договор, регистрирано в НАП. Декларацията била попълнена в 14:33 часа на 01.07.2020 г. В Главна Дирекция "Инспекция по труда Софийска област" бил представен трудов договор № 058/30.06.2020 г., сключен между [фирма] и П. А. М. - на длъжност "сервитьор" с продължителност на работния ден 8 (осем часа), работа на смени и основно месечно трудово възнаграждение от 800 лв. като П. А. М. се е задължил да постъпи на работа на 01.07.2020г. От справка от НАП за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 КТ, изх. № 22388203286278/01.07.2020 г., било установено, че уведомление за сключен с П. А. М. трудов договор е подадено след като е приключила проверката на 01.07.2020 г. в 15:17:06 часа, като срещу името на работника има положен подпис.

На 10.08.2020 г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) за нарушение на чл. 63, ал. 2 КТ, за това, че [фирма], в качеството си на работодател, е допуснал на 01.07.2020 г. до работа П. А. М. в посочения обект, преди да му е предоставил копие на хартиен носител от заверено от ТД на НАП уведомление по чл. 62, ал. 3 КТ. Въз основа на така съставения АУАН било издадено атакуваното наказателно постановление № 23-003141 от 05.10.2020 г., с което на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 3 КТ, на дружеството била наложена имуществена санкция в размер на 2 000 /две хиляди/ лева за нарушение на чл. 63, ал. 2, вр. ал. 1 КТ.

За да постанови обжалваното решение въззивният съд е приел от правна страна, че издаденият АУАН и наказателно постановление са издадени от компетентен орган, при спазване на сроковете по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, без да са налице допуснати съществени процесуални нарушения, съдържат изискуемите реквизити, отговарят на изискванията на чл. 42 и 57 от ЗАНН, като словестното описание на нарушението съответства на посочената в акта и НП правна квалификация на същото.

От правна страна СРС е приел, че описаното в НП деяние е несъставомерно на чл. 63, ал. 2 КТ, тъй като лицето е санкционирано за това, че е допуснал до работа лице, без

да му е предоставил екземпляр от сключения трудов договор и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 КТ, а в случая се установява липса на писмен трудов договор, предвид което работодателят е следвало да понесе отговорност за неизпълнение на задължение по чл. 62, ал. 1 КТ, във връзка с чл. 1, ал. 2 КТ, а не за вменената му от наказващия орган отговорност по чл. 63, ал. 2 КТ. Предвид изложеното е изведен извод, че НП подлежи на отмяна, тъй като не е осъществен юридическият факт, пораждащ задължението по чл. 63, ал. 1 КТ, поради което не би могло да се стигне до нарушаване на забраната по чл. 63, ал. 2 КТ.

Тези изводи напълно се споделят от съда, тъй като видно от доказателствата по делото П. М. е декларирал пред проверяващия орган, че престира труд от 01.06.2020г., проверката е извършена на 01.07.2020г., а в представения впоследствие договор е посочена дата на сключване 30.06.2020г., като уведомлението е изпратено на 01.07.2020г. в 15:08:58ч. след извършване на проверката по спазване на трудовото законодателство. Следователно правилно от фактическа страна СРС е установил, че вмененото нарушение е несъставомерно, тъй като в случая е установена липса на сключен трудов договор към датата, на която М. е започнал да работи като сервитьор при касатора /01.06.2020г./.

Съгласно разпоредбата на чл.62, ал.3 КТ в тридневен срок от сключването на трудовия договор работодателят или упълномощено от него лице е длъжен да изпрати уведомление за това до съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите. Националната агенция за приходите предоставя в реално време на оправомощени лица от дирекции „Инспекция по труда“ електронен достъп до регистъра на трудовите договори и при поискване в срок до три работни дни изпраща копие от съответното заверено уведомление. Според приложимата норма на чл.63, ал.2 КТ работодателят е длъжен да предостави на работника или служителя преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл.62, ал.3 от КТ заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите. В ал.2 на чл.63 е въведена изрична забрана за работодателя да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал.1.

От цитираните разпоредби следва безспорен извод, че описаното в НП деяние е несъставомерно по посочения текст – чл. 63, ал. 2 от КТ, тъй като приетата от административнонаказващия орган правна квалификация не отговаря на действително установените по делото факти, отразени в АУАН и в НП. Санкционирането на лицето на основание чл. 63, ал. 2 от КТ за това, че е допуснало до работа лице, без да му е предоставил екземпляр от сключения трудов договор и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ, предполага да е налице подписан трудов договор между работодателя и работника, както и да е изпратено уведомление до ТД на НАП, а в процесния случай такива не са били налице, тъй като на 01.07.2020г. М. е декларирал, че е започнал работа при касатора от 01.06.2020г. и все още не е получил трудов договор, а представеният впоследствие трудов договор е с дата 30.06.2020г.

При установената липса на писмен трудов договор работодателят е следвало да понесе отговорност за неизпълнение на задължение по чл. 62, ал. 1 от КТ, във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ - за това, че не е сключил с работника трудов договор в писмена форма, а не за вменената му от наказващия орган отговорност по чл. 63, ал. 2 от КТ. Недопустимо е обаче съдът за първи път да наложи наказание на дружеството нарушител, тъй като това производство е пред касационна инстанция, а не пред

административнонаказващия орган.

Въззивният съд е изпълнил задължението си за обективно, пълно и всестранно изясняване на релевантните за конкретния случай обстоятелства, излагайки ясни и убедителни мотиви в подкрепа на крайния извод за незаконосъобразно ангажирана административнонаказателна отговорност, поради което обжалваното решение следва да се остави в сила.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20078242 от 25.03.2021г. по НАХД № 14128/2020г. на СРС, НО, 14-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.